

บทที่ 5

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ สมมติฐาน วิธีดำเนินการทดลอง การวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผลการวิจัย ซึ่งนำมากล่าวโดยสรุปดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

1. วัตถุประสงค์

1.1 วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาผลของการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจโดยมีภาพการ์ตูนประกอบที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1.2 วัตถุประสงค์เฉพาะ

1.2.1 เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะที่มีภาพการ์ตูนประกอบ

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะที่ไม่มีภาพการ์ตูน

1.2.3 เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะที่มีภาพการ์ตูนประกอบกับแบบฝึกทักษะที่ไม่มี ภาพการ์ตูน

2. สมมติฐาน

2.1. เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่มีภาพการ์ตูนประกอบแล้วจะมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึก

2.2. เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่ไม่มี ภาพการ์ตูนแล้วจะมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึก

2.3. เมื่อนักเรียนได้รับการฝึก ทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่มีภาพการ์ตูนประกอบแล้วจะมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่ไม่มีภาพการ์ตูน

3. วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ของโรงเรียนบ้านโกตาบารู สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอรามัน จังหวัดยะลา จำนวน 60 คน

3.2 แบบแผนการวิจัยเป็นแบบ 2 กลุ่ม วัดก่อนและหลังการทดลอง (The Pretest Posttest Control Group Design)

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.1 แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านในใจของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ลักษณะของแบบทดสอบเป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ เป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างที่ผ่านการวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ เพื่อหาความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นมาแล้ว โดยแต่ละข้อจะมีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.23 ถึง 0.80 ค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.73 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .67(ภาคผนวก 2)

4.2 แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบ เป็นแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองโดยศึกษาเนื้อหา การอ่าน จากหลักสูตรที่เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สนใจและควรฝึกฝนการอ่าน จากนั้นคัดเลือกเรื่องที่เด็กสนใจ ตามหลักเกณฑ์จำนวน 30 เรื่อง นำเรื่องที่คัดเลือกแล้วมาสร้างคำถามท้ายเรื่องเป็นคำถามแบบปรนัยเลือกตอบที่เน้นระดับความเข้าใจในการอ่านตามหลักการ ของบลูมและคณะ ได้แก่ ความเข้าใจขั้นแปลความ ตีความ และขยายความ หลังจากนั้นจึงเขียนภาพการ์ตูนประกอบในแต่ละแบบฝึกให้น่าสนใจเพื่อเร้าความสนใจของเด็ก ได้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบจำนวน 30 ชุด

แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบทั้ง 30 ชุด นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข นำไปทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไขมาแล้ว ได้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบที่มีประสิทธิภาพ 84.64/80.55

4.3 แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่ไม่มีภาพการ์ตูนเป็นแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยเน้นรูปแบบที่ครูใช้ในการเรียนการสอนปกติ จำนวน 30 เรื่อง นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง และปรับปรุงแก้ไขมาแล้ว

4.4 แผนการสอนการอ่านในใจ เป็นแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยยึดจุดประสงค์ และเนื้อหาจากหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) มีจำนวน ทั้งหมด 60 แผน แผนละ 1 คาบ คาบละ 20 นาที สำหรับผู้วิจัย ใช้ในกลุ่มทดลอง 30 แผน และผู้ช่วยผู้วิจัยใช้ในกลุ่มควบคุมอีก 30 แผน แต่ละแผนประกอบด้วยสาระสำคัญ จุดประสงค์ปลายทาง จุดประสงค์นำทาง กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน และการประเมินผล

แผนการสอนทั้ง 60 แผน นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ทดลองใช้ และปรับปรุงแก้ไขมาแล้ว

5. วิธีดำเนินการทดลอง

5.1 ขั้นตอนเตรียมการทดลอง

5.1.1 เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วยแบบทดสอบวัดความเข้าใจ ในการอ่าน แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบ แบบฝึกทักษะการอ่านในใจ ที่ไม่มีภาพการ์ตูน แผนการสอน กระดาษคำตอบ แบบบันทึกคะแนน นาฬิกาจับเวลา

5.1.2 แบ่งนักเรียนกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม

กลุ่มทดลอง ได้รับการทดลองใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูน ประกอบ

กลุ่มควบคุม ได้รับการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่ไม่มีภาพการ์ตูน

5.1.3 เตรียมห้องทดลอง

5.1.4 เตรียมผู้ช่วยผู้วิจัย โดยชี้แจงทำความเข้าใจถึงวิธีการในการดำเนินการและ ร่วมทดลองใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่ไม่มีภาพการ์ตูนที่ใช้ในการเรียนการสอนปกติ ก่อนดำเนินการทดลองจริง 1 ครั้ง

5.2 ขั้นทดลอง ทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ใช้เวลาทดลอง 30 ครั้ง ครั้งละ 1 คาบ คาบละ 20 นาที โดยทดลองสัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1 ครั้ง และทดสอบ ก่อนฝึก 1 ครั้ง หลังการฝึกอีก 1 ครั้ง รวมเวลาทั้งสิ้น 32 วัน ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับ ขั้นดังนี้

5.2.1 นำข้อสอบวัดความเข้าใจในการอ่านไปทดสอบก่อนการฝึกทั้ง 2 กลุ่ม

5.2.2 กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการตามแผนการสอนของกลุ่มทดลองโดยใช้แบบฝึก ทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบ

5.2.3 กลุ่มควบคุม ผู้ช่วยผู้วิจัยดำเนินการตามแผนการสอนของกลุ่มควบคุมโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่ไม่มีภาพการ์ตูน

5.2.4 เมื่อดำเนินการครบทั้ง 30 ครั้งแล้ว ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านไปทดสอบหลังการฝึกทั้ง 2 กลุ่ม

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 หากสถิติพื้นฐาน ได้แก่ คะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง

6.2 เปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยระหว่างก่อนกับหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจด้วยการทดสอบที่(t-test) ชนิดกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกัน

6.3 เปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยระหว่างกลุ่มที่ใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบกับกลุ่มที่ใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่ไม่มีภาพการ์ตูน ด้วยการทดสอบที่(t-test) ชนิดกลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระต่อกัน

7. ผลการวิจัย

7.1 นักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่มีภาพการ์ตูนประกอบมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

7.2 นักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่ไม่มีภาพการ์ตูนมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

7.3 นักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่มีภาพการ์ตูนประกอบมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่ไม่มีภาพการ์ตูนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การอภิปรายผล

การอภิปรายผลการวิจัยได้เสนอตามลำดับสมมติฐานดังนี้

1. สมมติฐานข้อ 1 ที่กล่าวว่า “ เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่มีภาพการ์ตูนประกอบแล้วจะมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึก” จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่าความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนหลังจากที่ได้รับ

การฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่มีภาพการ์ตูนประกอบสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 แสดงว่าหลังการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่มีภาพการ์ตูนประกอบแล้วนักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านสูงขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พรทิพย์ สุทธิพันธ์ (2529) ที่ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลระนอง จังหวัดระนองซึ่งใช้แบบฝึกและไม่ใช้แบบฝึกการอ่าน ผลการวิจัยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.01 และสอดคล้องกับ สายสุณี สกุลแก้ว (2534)ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อจับใจความของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่6 โรงเรียนวัดมหาบุศย์ (พิทักษ์ถาวรคุณ)ผลการวิจัยพบว่าหลังจากนักเรียนฝึกทักษะการอ่านในใจจากชุดฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแล้วทำการทดสอบหลังการฝึก ปรากฏว่านักเรียนมีคะแนนสอบสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมี นัยสำคัญที่ระดับ.05 และนักเรียนมีความพอใจในการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยด้วยตนเองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ พรทิพย์ มีเพียร(2536)ที่ได้วิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านในใจก่อนและหลังการใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาการอ่านในใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่6 โรงเรียนวัดหาดส้มแป้น จังหวัดระนอง พบว่าผลสัมฤทธิ์การอ่านในใจของนักเรียนก่อนและหลังการฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ผลสัมฤทธิ์การอ่านในใจของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึก นอกจากนี้ สุนทร เขยชื่น (2524) ก็ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 60 คน ที่เรียนโดยใช้หนังสือการ์ตูนและไม่ใช้หนังสือการ์ตูนประกอบการเรียน ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยใช้หนังสือการ์ตูนประกอบการเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยไม่ใช้หนังสือการ์ตูน สอดคล้องกับประเสริฐ มาสุปรีดี (2533)ที่ได้วิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการสอนด้วยหนังสือการ์ตูนกับการสอนปกติ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนโดยใช้หนังสือการ์ตูนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การที่ผลการวิจัยออกมาเป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจาก การฝึกทักษะการอ่านในใจ โดยใช้แบบฝึกที่มีภาพการ์ตูนประกอบนี้ช่วยให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านในใจดีขึ้น เพราะแบบฝึกทักษะที่มีภาพการ์ตูนประกอบนั้นเป็นแบบฝึกที่นักเรียนมีความสนใจมาก นอกจากแบบฝึกชุดนี้จะช่วยสร้างความสนใจให้กับนักเรียนแล้วยังจะทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน ไม่เบื่อหน่ายต่อการฝึกแต่ละครั้ง เหมือนดังที่ วาสนา ชาวหา (2522) ได้กล่าวถึงการนำการ์ตูนมาใช้ในการเรียนการสอน ว่าสามารถที่จะใช้การ์ตูนประกอบการบรรยาย นอกจากนี้ยังสามารถใช้สรุปบทเรียนเพื่อให้นักเรียนจะได้เกิดความคิดรวบยอดได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ นิพนธ์ สุขปริดี (2519) ยังกล่าวถึงการนำการ์ตูนมาใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนว่า จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี ทำให้นักเรียนมีความสนใจเนื้อหามากขึ้น และยังสามารถนำการ์ตูนมาใช้สอนนักเรียนได้ทั้งรายบุคคลและรายกลุ่มอีกด้วย นอกจากการ์ตูนจะช่วยให้นักเรียนสนใจแล้ว จะช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจได้ง่าย ถึงแม้ว่าเรื่องนั้นจะเป็นเรื่องนามธรรม เมื่อนำมาเขียนเป็นภาพการ์ตูนแล้วก็จะสามารถถ่ายทอดเป็นรูปธรรมได้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่า แบบฝึกที่มีภาพการ์ตูนประกอบนี้เป็นสื่อชนิดหนึ่ง ที่ใช้ฝึกทักษะการอ่านในใจแล้วนักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านสูงขึ้น ประกอบกับการอ่านเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝน แบบฝึกทักษะการอ่านจึงเป็น สื่อการสอนอย่างหนึ่งที่จะนำมาช่วยฝึกฝน การอ่านของนักเรียนให้มีความเข้าใจ มีทักษะการอ่านที่ดี นอกจากนี้การทำแบบฝึกหัดเพื่อฝึกฝนจะช่วยให้เกิดทักษะตามกฎการเรียนรู้ของ ธอร์นไคค์(จำเนียร ช่วงโชติ และคณะ, 2521) ที่กล่าวถึงกฎแห่งการฝึกหัดว่า สิ่งใดที่กระทำบ่อยๆหรือมีการฝึกเสมอๆย่อมกระทำสิ่งนั้นได้ดี สิ่งใดไม่ได้ทำนานๆย่อมทำสิ่งนั้นไม่ได้เหมือนเดิม และยังได้กระทำซ้ำๆ ในการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ยิ่งทำให้การกระทำนั้นแน่นอน สมบูรณ์ยิ่งขึ้น หากว่างเว้นจากการฝึกหัดกระทำบ่อยๆการกระทำจะค่อยๆลืมนั่นไป ดังนั้นนักเรียนที่ได้รับการฝึกฝนบ่อยๆจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้มากยิ่งขึ้น

นอกจากมีแบบฝึกที่ดีแล้ว กระบวนการฝึกยังเป็นองค์ประกอบสำคัญ ดังนั้นหลังจากการทำแบบฝึกแต่ละครั้งจะมีการตรวจคำตอบ และอภิปรายผลในทันทีทันใด พร้อมกันนี้ก็จะมีการเสริมแรงสำหรับนักเรียนที่ตอบถูกและให้กำลังใจสำหรับนักเรียนที่ตอบผิด ดังนั้นนักเรียนจึงมีความกระตือรือร้นที่จะทำ ประกอบกับแบบฝึกทุกชุดจะมีภาพการ์ตูนประกอบ ซึ่งเป็น ตัวสร้างความสนใจเรื่องที่อ่านเป็นอย่างดี จึงทำให้นักเรียนสนใจเรื่องที่อ่านมากยิ่งขึ้น การแสดงออกของนักเรียนดังกล่าวนี้ สอดคล้องตามหลักการเรียนรู้ที่ พรพนี ชูทัย(2522) ได้กล่าวถึงกฎแห่งผลว่า การกระทำสิ่งใดก็ตามถ้าผู้กระทำทราบถึงผลการกระทำของตนเอง

โดยการเฉลยคำตอบให้ทราบ จะช่วยให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจมาก การที่นักเรียนมีความพึงพอใจมากจึงส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนให้ดีขึ้นนอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าระยะเวลาในการฝึกก็ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านเพราะ การฝึกแต่ละครั้งใช้ระยะเวลา 1 คาบ คาบละ 20 นาที ตลอดระยะเวลา 20 นาที นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมตั้งแต่ ทบทวนความรู้เดิมและเรื่องที่อ่านมาแล้วในครั้งก่อน การให้นักเรียนอ่านเรื่องที่มีภาพ การ์ตูนประกอบ การตอบคำถามจากแบบฝึก ตลอดจนการเฉลยคำตอบและแจ้งคะแนนแต่ละคนให้ครูรอกลงในแบบบันทึกคะแนน กระบวนการดังกล่าวได้กระทำอยู่เป็นประจำทุกครั้งที่มีการฝึกปฏิบัติการอ่านในใจ โดยเฉพาะเวลาที่ใช้ในการอ่านเรื่องและตอบคำถามจากเรื่องนั้น ใช้เวลาสั้นๆ เรื่องก็ไม่ยืดเยื้อ ทำให้นักเรียนไม่ทันเบื่อหน่าย หลังจากทดลองทั้ง 30 ครั้งแล้วผู้วิจัยก็พบว่า การทำกิจกรรมการอ่าน ควรใช้เวลาประมาณ 20 นาทีและ เนื้อเรื่องควรเป็นเรื่องสั้นๆ หลากหลายและมีความหมายต่อผู้อ่าน จึงจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนยิ่งขึ้น ดังหลักการที่ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ(2534) ได้ให้ไว้ว่าการใช้ช่วงเวลากการฝึกควรเป็นช่วงสั้นๆ ฝึกบ่อยๆด้วย แบบฝึกที่คัดเลือกแล้วเป็นอย่างดี มีประสิทธิภาพ ดีกว่าการฝึกช่วงยาวๆซึ่งผู้เรียนจะเบื่อหน่าย ไม่สนใจ ดังนั้นในการทดลองครั้งนี้ใช้ระยะเวลาในการฝึกเหมาะสม จึงทำให้นักเรียนไม่เบื่อหน่ายและมี ความเข้าใจในการอ่านได้ดียิ่งขึ้น

2. สมมติฐานข้อ 2 ที่กล่าวว่า “เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่ไม่มีภาพการ์ตูนจะมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึก” จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่าความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนหลังจากฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่ไม่มีภาพการ์ตูนสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 แสดงว่าหลังการใช้แบบฝึกที่ไม่มีภาพการ์ตูนทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านสูงขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศรีปัญญา อยู่สอน (2527) ที่ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกและไม่ใช้แบบฝึกผลการวิจัยสรุปว่า ผลสัมฤทธิ์การอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05 และสอดคล้องกับ ระพีพรรณ มาลัย (2535) ที่ได้วิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านในใจก่อนและหลังการใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาการอ่านในใจชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ผลการวิจัยสรุปว่า แบบฝึกเพื่อพัฒนาการอ่านในใจที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพและ ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านในใจของกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ.01 กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้แบบฝึกมีผลสัมฤทธิ์การอ่านในใจหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึก

การที่ผลการวิจัยออกมาเป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะว่า แบบฝึกทักษะการอ่านเป็นสื่อการสอนอย่างหนึ่ง เมื่อนักเรียนได้ฝึกฝนก็จะช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ แผนการสอนที่มีขั้นตอนการสอนอย่างละเอียด มีการแจ้งจุดประสงค์ในการอ่านแต่ละครั้งให้นักเรียนทราบ การที่แจ้งจุดประสงค์ในการฝึกทุกครั้งให้นักเรียนทราบ จึงส่งผลให้นักเรียนมีความตั้งใจ เพราะการฝึกอย่างมีจุดมุ่งหมายจะเกิดประโยชน์มาก ถ้าผู้เรียนเห็นคุณค่าและความจำเป็นของสิ่งที่จะเรียนหรือสิ่งที่จะฝึก(สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ,2534) เมื่อนักเรียนตั้งใจฝึกปฏิบัติก็ย่อมจะส่งผลให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านดีขึ้น อีกทั้งเนื้อเรื่องที่น่าสนใจให้นักเรียนฝึกอ่าน เป็นเรื่องที่ทำให้คิด แนวนคิด แทรกคุณธรรม จริยธรรม ที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตร ประจำวันได้ ก็ยิ่งทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านสูงขึ้นเช่นกัน ดังนั้น การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่ไม่มีภาพการ์ตูน จึง ช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านสูงขึ้น

3. สมมติฐานข้อ 3 ที่กล่าวว่า “เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่มีภาพการ์ตูนประกอบแล้วจะมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่ไม่มีภาพการ์ตูน” จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบมีความเข้าใจในการอ่านในใจสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่ไม่มีภาพการ์ตูนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่มีภาพการ์ตูนประกอบมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่ไม่มีภาพการ์ตูน นอกจากนี้ยังพบว่าผลของการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยภาพรวมของนักเรียนที่ฝึกจากแบบฝึกที่มีภาพการ์ตูนประกอบทั้ง 30 ชุด มีคะแนนหลังการฝึกสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกจากแบบฝึกที่ไม่มีภาพการ์ตูนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งอาจกล่าวได้ว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจจากแบบฝึกที่มีภาพการ์ตูนประกอบมีคะแนนสูงกว่านักเรียนที่ใช้แบบฝึกที่ไม่มีภาพการ์ตูน ผลการวิจัยดังกล่าว สอดคล้องกับประเสริฐ มาสุปรีดี (2522) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่2 โดยสอนด้วย

หนังสือการ์ตูนกับการสอนปกติผลการศึกษพบว่า กลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนโดยใช้หนังสือการ์ตูนมีคะแนนทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05 และ สอดคล้องกับ พิสิฐ นาคราไพ (2527) ที่ได้ศึกษาผลการเรียนรู้อิงกลุ่มที่เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่ใช้วิธีนำเรื่องแบบต่าง ๆ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนจากหนังสือการ์ตูนมีระดับความสามารถด้านความเข้าใจในการอ่านสูง ปานกลาง และต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ บังอร เสรีรัตน์ (2531) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่3ที่เรียนจากบทเรียนการ์ตูนเรื่องและบทเรียนข้อความธรรมดา ผลการศึกษพบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนจากบทเรียนการ์ตูนเรื่องได้คะแนนความเข้าใจสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนจากบทเรียนข้อความธรรมดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะว่ารูปแบบของแบบฝึกทักษะการอ่านในใจทั้งสองแบบนี้แตกต่างกัน กล่าวคือ แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบนั้น มีภาพการ์ตูนประกอบเพื่อดึงดูดและสร้างความสนใจในการอ่าน นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะอ่านเรื่อง แต่แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่ไม่มีภาพการ์ตูนนั้นเป็นแบบฝึกที่มีแต่ข้อความธรรมดา และเป็นรูปแบบที่ครูใช้สอนอยู่ในห้องเรียนเป็นปกติ จึงไม่สามารถดึงดูดใจผู้เรียนได้จึงทำให้กลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบนั้นมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่ไม่มีภาพการ์ตูน อีกประการหนึ่งนักเรียนในกลุ่มทดลองยังไม่เคยได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบมาก่อน นักเรียนจึงมีความกระตือรือร้นต่อการอ่านแบบฝึกเป็นพิเศษ ไม่เบื่อหน่ายต่อการฝึกแต่ละครั้ง ซึ่งสอดคล้องกับประสงค์ สุรสิทธิ์ (2525) ที่กล่าวถึงการนำภาพการ์ตูนมาใช้สอนนักเรียนนั้น จะช่วยให้เด็กเกิดความเข้าใจได้ง่าย ถึงแม้เรื่องนั้นจะเป็นนามธรรม หรือเป็นเรื่องที่ยากก็สามารถที่จะเขียนเป็นการ์ตูนถ่ายทอดให้เป็นรูปธรรมได้ ซึ่งง่ายต่อการเข้าใจ นอกจากนี้หลังการอ่านเรื่องแต่ละแบบฝึกแล้วจะมีการเฉลยคำตอบและอภิปรายผลในทันทีทันใด นักเรียนจะทราบคำตอบว่าถูกหรือไม่ คะแนนที่ได้จากการเฉลยจะบันทึกลงในแบบบันทึกทุกครั้ง จึงทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น มีความสนุกสนาน และมีความตั้งใจ

ส่วนกลุ่มที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่ไม่มีภาพการ์ตูนนั้น นักเรียนไม่ได้พบกับความแปลกใหม่ พบแต่ความจำเจเพราะแบบฝึกที่ไม่มีภาพการ์ตูนมีแต่ข้อความธรรมดาซึ่งเป็นรูปแบบที่ครูเคยใช้สอนอยู่เป็นปกติ ถึงแม้ว่าวิธีการที่ใช้ตลอดจนขั้นตอนในการใช้แบบฝึกจะใช้เช่นเดียวกับกลุ่มที่ใช้แบบฝึกที่มีภาพการ์ตูนประกอบแล้วก็ตามก็ยังคงจะทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านต่ำกว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องทางการศึกษา

1.1 จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่า การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจทำให้ผลสัมฤทธิ์การอ่านในใจของนักเรียนดีขึ้น ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านไว้ให้นักเรียนอย่างสม่ำเสมอเพื่อพัฒนาทักษะในการอ่านในใจของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบ จะทำให้นักเรียนสนใจ อีกทั้งภาพการ์ตูนจะทำให้นักเรียนสนใจการอ่านมากยิ่งขึ้น

1.2 ผู้วิจัยได้ทดลองใช้ แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบแล้วพบว่า นักเรียนจะมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนทุกครั้งทั้งนี้เนื่องจาก นักเรียนวัยนี้มีความสนใจเรื่องของการ์ตูนในบางครั้งนักเรียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพการ์ตูนอีกด้วย ทำให้นักเรียนมีความเพลิดเพลินไปกับการอ่าน ดังนั้นในการทำสื่อการสอนโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับเด็กที่ใช้ ภาษาไทยเป็นภาษาที่ 2 ครูผู้สอนควรจัดทำสื่อที่มีภาพการ์ตูนประกอบเพื่อให้นักเรียนจะได้สนใจและมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

1.3 จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่า การฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่มีภาพการ์ตูนประกอบจะส่งผลให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่ไม่มีภาพการ์ตูนดังนั้น จึงน่าจะนำเอาแบบฝึกทักษะที่มีภาพการ์ตูนประกอบเพื่อสร้างความสนใจในการอ่านมาใช้ในการเรียนการสอนจะทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านสูงขึ้น อีกทั้งจะช่วยให้ครูมีเวลาในการเตรียมการสอนและผลิตสื่อในวิชาอื่นต่อไป สำหรับแบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบที่ใช้เป็นเครื่องมือในการ

วิจัยครั้งนี้มีทั้งหมด30ชุดมีบางชุดที่ใช้ได้ดีเช่นชุดที่1,2,3,4,7,10,11,16,17,18,19,21, 23,26และ28 ส่วนในชุดที่ 5,6,8,9,12,13,14,15,20,22,24,25,27,29และ30 ก่อนจะนำไปใช้ควรพิจารณาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งเพราะอาจมีข้อบกพร่องบางอย่าง เช่น ภาพการ์ตูนอาจจะไม่เข้าใจ เป็นต้น

1.4 จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่า การฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้ แบบฝึกที่มีภาพการ์ตูนประกอบทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านดีขึ้นดังนั้น ผู้บริหารโรงเรียน ครูวิชาการโรงเรียน ตลอดจนศึกษานิเทศก์ ที่รับผิดชอบกลุ่มทักษะภาษาไทย ควรให้การนิเทศและจัดประชุมปฏิบัติการสร้างสื่อแบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบไปใช้ในโรงเรียนเพื่อเป็นการแก้ปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านในใจต่ำในทุกระดับต่อไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาเกี่ยวกับการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบในรูปแบบอื่น เช่น ศึกษาเป็นรายกลุ่ม เพื่อเปรียบเทียบว่าการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบ เมื่อใช้ฝึกเป็นรายบุคคลหรือฝึกเป็นรายกลุ่มแล้ว รูปแบบการฝึกแบบใดจะส่งผลให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านเป็นอย่างไร

2.2 ควรสร้างแบบทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบในระดับชั้นอื่นบ้าง

2.3 ควรศึกษาและสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบในรูปแบบของบทเรียนสำเร็จรูป เพราะนักเรียนจะได้ศึกษาด้วยตนเองเป็นการพัฒนาด้านการอ่านในใจของนักเรียนในอีกรูปแบบหนึ่ง

2.4 ควรศึกษาและสร้างสื่อที่พัฒนาการอ่านในใจในรูปแบบอื่นบ้าง